BĂIATUL DIN BANCA A DOUA
AL. POPOVICI

PERSONAJELE :
Marin -un urs mititel;
Aurora -o vulpe;
Aniţa -o veveriţă;
Mitică -un lup;
Beno -o ciocănitoare ;
Cică -un porc mistreţ;
Sever -un arici;
Nuşa -o rîndunică;
Beton -un castor;
Urson -un urs mare;
Ursona -o ursoaică mare;
Laie -un greiere;
Ira -o fetiţă;
Dentistul -om ;
Pompierul -tot om;
Radu bătatul meu (nu apare în piesă);
O plasatoare -o plasatoare;
Regizorul -factotum în spectacol.

I L U S T R A Ţ I I D E V A L M U N T E A N U

REGIZORUL
(în faţa cortinei)
Toata povestea a început cu o întîmplare tristă... Ce poate fi mai rău decît ca pe un băiat mic să-l doară un dinte?

O VOCE DIN SALA
Să-l doară doi dinţi!

REGIZORUL
Exact. Pe băiatul meu, pe băieţelul ăsta mic şi gras din banca a doua, pe Radu, îl dureau într-o noapte doi dinţi. L-am întrebat: — Vrei dulceaţă? Mi-a răspuns :

O VOCE DE COPIL
Nu!

REGIZORUL
Vrei ciocolata ?

VOCEA
Nu, nu !

REGIZORUL
Vrei gem ?

VOCEA
Gem eu. Au, cum mai gem! Aoleo!

REGIZORUL

Vrei șebet?

VOCEA
Nu, nu, nu !...

REGIZORUL
Atunci, poate vrei un piramidon ?

VOCEA
O jumătate...

REGIZORUL
De piramidori ?

VOCEA
Nu, o jumătate de durere mi-a ţi trecut cînd am auzit de piramidon.

REGIZORUL
Și ca să-ţi treacă toată, ce să facă tatăl tău ?

VOCEA
Să-mi spui, știi tu ce!

REGIZORUL
Povestea ?

VOCEA
Povestea!

REGIZORUL
Cu ?..
(Zgomot, tumult în sală.)

O PLASATOARE
Fără bilet nu puteţi intra în sală. Aici se joacă.

MARIN
(*un urs mititel)*

Fără mine nu puteţi juca.

PLASATOAREA
Eu, în sală nu pot să vă las.

MARIN
Nici n-am să stau în sală. Am să mă urc pe scenă. Dacă m-ajuţi mata... Aşa... încă puţin. Hop.
(Urcă pe scenă.)
Tovarăşe Regizor, din nou mă chemi? De cîte ori o să mă mai necăjeşti?

REGIZORUL
Pînă cînd băiatul meu o să meargă la dentist. Pînă atunci, o să trebuiască să-i spun mereu povestea ta.

MARIN
Şi ce sînt ei vinovaţi?
(Arată spre copiii din sală.)
Pe voi vă dor dinţii, copii ?

COPIII
Nu

MARIN
Vezi ! Pe copii, cînd îi dor dinţii, îi duci la dentist, şi nu la teatru.

REGIZORUL
Cîteodată e totuna.

MARIN
Sîntem la un spectacol pentru copii. Te rog să faci, aşadar, glume pentru copii, şi nu pentru părinţi sau critici.

REGIZORUL
Atunci ?

MARIN
(oftează resemnat)
Povestea mea a început aşa...

Un singur fascicol de lumină cade, peste ursuleţ, în rest, e *întuneric. Acompaniament muzical: secţia ritmică.*

Sînt un personaj clasic.
Apar în toate piesele pentru copii.
Un pui de urs obişnuit :
1 metru şi 25 şi 50 de kilograme.
Îmi place zmeura şi teatrul.
Imitaţiile lui Mircea Crişan

Şi mormăitul lui Hodovanski.
Astăzi, vă voi povesti ceva,
O întîmplare cu animale

Din pădurea noastră,
Unde a fost pădurea,
Unde nu mai e pădurea.
Să fiţi atenţi! Deschideţi ochii
Şi închideţi programul,
Nu mai mestecaţi caramele
Şi nu vă cereţi afară pînă la pauză.
Copii, voi creşteţi în fiecare clipă,
Viaţa ne duce cu ea înainte,
În valurile ei,
Tot înainte... tot înainte!

Şi pădurea noastră cuminte
În care şopîrlele dorm pe frunze.
La soare, ca nişte pietre nestemate
În care, veveriţele — bulgări de foc —
Aprind frunzele stejarilor
Care ard abia toamna,
În care graurul cîntă şi oftează,
Iar şarpele lunecă fără urme,
Aici, şiaici pătrunde tot ce e nou,
Tot ceea ce voi cunoaşteţi...
Dinţii de oţel ai maşinii,
Şidumnealui, betonul.
Şi schela subţire şi încrezută
Care sare peste noi.

Şi noi? Ce facem noi? Noi?
Fiţi atenţi, deschideţi ochii
Şi închideţi programul,
Nu mai mestecaţi caramele,
Şi nu vă cereţi afară
Pînă la pauză.
Căci acum, de-abia acum bate...
(Gong)
De-adevăratelea gongul!

Pădure romînească subcarpatică. Detalii pot fi luate din dioramele de la muzeul "Gr. Antipa" deşi autorul piesei ar prefera un decor stilizat, arămiu: ploaie de aramă. Vine toamna. O toamnă bogată în lumini, aşa cum ştie să le facă, atunci cînd e în vervă. Titi Constantinescu, eventual, cu unda de umor amar a lui Topîrceanu. Puţin decor, deci şi multă lumină.
Personajele animale vor fi actori în toată firea, care sînt rugaţi să nu mîrîie, nici să nu chiţcăie, adică să nu onomatopeizeze. Unul, două elemente figurative ajung.
Orice elemente de feerie sînt strict interzise.

MARIN
Mama !...
Ecoul pădurii: ”A-ma"

MARIN
Tata !...
Ecoul pădurii: „A-ta".

ANIŢA
(veveriţă roşcovană)
Ce-i cu tine, Marinică ? De ce te vaiţi?

MARIN
Sărut mîna, madam Aniţa. Nu-i găsesc pe-ai mei. Nici pe mama, nici pe tata.

ANIŢA
Poate au plecat şi te-au lăsat.

MARIN
Vai de mine ! Părinţii mei sînt urşi serioşi. Nu-s cuci care-si lasă copiii şi se duc *să* se angajeze la ceasornicar.

ANIŢA
Vînătorii n-au fost. Azi e Luni şi au zi liberă.

MARIN
Nu ştii nimic despre ai mei?

ANIŢA
Băiete, băiete, în pădure toate se pot întîmpla.

MARIN

Fără mamă... fără tată.. Dar eu nu ştiu încă nimic. Tata mi-a spus că trebuie să mă-nveţe cum scot mierea din faguri fară ca albinele să mă-nţepe, mama trebuia să mă-nveţe şi ea să mormăi pînă la zece, şi acum am rămas singur. Ce-o să se întîmple acum ?

ANIŢA
Pui mic de urs, nu mai plînge, noi o să-i căutăm pe părinţii tăi în toată pădurea. Dar mai departe...

MARIN
Mai departe?

ANIŢA
Acolo e omul, oraşul, puterea noastră se-ntinde pînă la lăstărişul de la marginea pădurii. Atît.
(Se urcă în copac.)

MARIN
Ce faci ?

ANIŢA
Scot ziarul "Frunzişul pădurii",
(A dispărut în copac.)
Atenţiune, atenţiune ! Ultimele veşti din pădure !
(De sus, cade o frunză mare ca un ziar.)
... Ultima frunză... ultima frunză...
(Ursuleţul s-a aşezat amărît la tulpina copacului.)

ANIŢA
A sosit toamna. Toamna. Cel de-al treilea anotimp. Vîntul. A început vîntul.
(Trei personaje cenuşii vin şi încep să sune din trompete. Sunetul se preface în vîjîit)

ANIŢA
Apoi, ploaia. Toamna încep ploile.
(Trei personaje, cu .scări şi .stropitori, vin în scenă, se urcă pe scâft şi încep să stropească. Coboară, pleacă, ploaia continuă.)

ANIŢA
Pădurea îşi schimba hainele. Parcă a ruginit.
(Cîţiva oameni vin şi schimbă repede hainele pădurii, care se umple de lumini ciudate. Ploaia însăşi e multicoloră.)

MARIN
Mi-e puţin frig.
(Caută şi găseşte umbreluţa unei ciuperci, sub care se adăposteşte.)

ANIŢA
Unele păsări din pădure au început să plece spre ţări mai calde. Dintre animalele care au rămas, unele îşi schimbă părul.

MITICĂ
(un lup)
Te legi de mine? Vezi-ţi de treaba ta. Dacă te trîntesc o dată din copac, nu mai ramîi om!
(Vine la rampă.)

Vorbe de ocară. Scorneli, Aţi auzit de minciunile alea cu capra ? Cică, i-am mâncat eu iezii. Voi credeţi una ca asta ? Eu sînt bun. Eu nu mănînc decît cartofi, ceapă, varza si morcovi. A mai venit şi mincinoasa aia mică, Scufiţa. Ea şi cu bătrîna, cu bunica ei, au umblat cu vorbe.

ANIŢA
Adevărat. Mănînci numai cartofi cu... miel, ceapă cu... iepure şi varza cu... raţă.

MITICĂ
Vezi să nu mănînc o veveriţa fără garnitură.

ANIŢA
Vedeţi... vedeţi...

MITICĂ
Ne mai întîlnim noi. Uite-l şi pe Gică !

GICĂ
(un porc mistreţ)
Ce, mă, ce vrei, mă, ce-i cu voi, ha? Acuş vă arăt eu la toţi. Hai de aici ! Nu pot să-i sufăr, mă ! Să scurmăm puţin la ghindă... Hai, mă...
(Pleacă amîndoi)

MARIN
Mi-e somn... mi-e foarte somn. Nu ştiu de ce, dar mi-e tare somn.

ANIŢA
Voi, urşii, dormiţi toată iarna. Aşa vi-e firea. Hibernaţi.

MARIN
O să ţin minte vorba asta şi o s-o repet în timpul somnului pîna la primăvară, ca să n-o uit.

(Din stîngă, vine Nuşa, rîndunica. După ea, Aurora, vulpea.)

NUŞA
Au... au... plecat toți.

AURORA
Şi tu unde erai, drăguţă?...

NUŞA
Dormeam într-o tufă... Nu te apropia, nu te apropia de mine!

AURORA
De o oră mă chinui să-ţi explic. Noi, vulpile, iubim rîndunelele.

NUŞA
Vai, ce proastă am fost că nu l-am ascultat pe tata. Toţi fraţii mei au mers toată vara la şcoala de zbor fără motor. Au învăţat planajul, picajul, formaţiile de zbor, şi eu... eu am chiulit. Cînd mă chemau fraţii şi surorile mele, eu cîntam:

Acuşa, vin acuşa,
Eu sînt doar rîndunica Nuşa.
Albă-n cioc,
Subţirică la mijloc,
Tragi cu puşca, nu ia foc.
Acum, surorile nu mă mai aud,
Căci au plecat de mult spre Sud.

AURORA
Te-nvăţ eu, fetiţo. Curs scurt de zbor. Din trei înghiţituri... adică din trei lecţii, te dau gata.

MARIN
Poate că te-nvaţă.

ANIŢA
N-o crede. Să n-o crezi!

AURORA
Spune, fetiţo, vrei să te-nvăţ?

NUŞA
Cum?

AURORA
Uite... Te sui aici, pe creanga asta, dai drumul la aripi şi sari. Să nu te temi, te prind eu în braţe!

NUSA
Nu ştiu cum.

AURORA
(plictisită)
Uite!
(Se suie pe creangă, dar, pe la spate, Aniţa îi leagă coada de un ram.)
Unu... doi... trei... Hop...
(Rămîne agăţată de copac.)

ANIŢA
Vulpea păcălită... vulpea păcălită! Ai scăpat, Nuşa ! Săreai drept în botul ei.

AURORA
Dă-mi drumul, afurisito!

ANIŢA
Stai acolo. Bine-ar fi dacă mai mulţi copaci ar avea poame de astea ca tine. Nu te mai zbate, că rămîi fără frumuseţe de coadă.

MARIN
(timid)
Doamna are să rămînă acolo?

ANIŢA
Un timp.

AURORA
Dacă mă lăsaţi aici, o să vă-ncurc toată piesa. O să ţip, o să dau din picioare, aşa cum fac şi unii copii la teatru. Şi-acum sînt în sală cîţiva din ăştia.

MARIN
Nu cred că sînt. Dacă ar fi, ar trebui să-i scoatem din sală. Iar pe tine o să te scoatem din scenă. O să rog eu pe cineva. Uite-aşa !
(Bate din palme şi doi oameni o scot cu copac cu tot.)

NUŞA

Şi eu... eu acum ce fac?

MARIN
Trebuie luată imediat legătura cu rîndunelele. Unde să fie ele acuma?

AN IŢA
Ne-ar trebui o... o... hartă.

Fundalul luminos sugerează, din întretăierea crengilor, contururile unei hărţi, peste care alunecă umbra unui stol de rîndunele.

ANIŢA
Sud... sud — sud — sud — est. Cum să luăm legătura? Să-l stricăm pe Beno. Beno !

BENO
(un radiotelegrafist în lege; de fapt, o ciocănitoare)
Cioc... cioc... cioc — cioc... Asta, în alfabetul meu, înseamnă : Bună ziua ! Ce doriţi ?

ANIŢA
Să luăm legătura cu escadrila III R.

BENO
III R ? Stolul rîndunelelor ? Bine.
(Face legătura la un pom şi începe să semnalizeze Morse.)
Alo... vorbeşte Beno... Aici, Pădurea. Aici, Pădurea.

Ascultă! Asculta, III R. Asculta. III R ! Nu se aude bine. Sînt paraziţi.

ANIŢA
Cred şi eu. E un pom plin de păduchi de lemn.

BENO
Sssst! *Cip*... cip... cip... cirip. Aha... Ce să le spun?

ANIŢA
Despre Nuşa. A rămas aici.

BENO
(transmite de zor)
Cioc... cioc... cioc.,. Spun că se vor întoarce la marginea pădurii. Nuşa să-i aştepte acolo. Cioc... cioc... La revedere.

NUŞA
Mulţumesc. Vă mulţumesc la toţi, la revedere.
(Pleacă.)

MARIN
Domnule Ciocănitoare, nu poţi să-i găseşti şi pe părinţii mei?

BENO

Imposibil. Eu lucrez numai pe undă lungă. Părinţii tăi trebuie sa fie pe undeva aproape. Să mergem, Aniţa.
(Pleacă amîndoi.)

MARIN
Am rămas singur.
(Ca un ecou.)
Singur.
Cad frunze. Toamna se duce uşor, ca un fum, şi se apropie iarna. Vine lui Laie, greierul lăutar.

LAIE
Să trăiţi!

MARIN
Bună ziua. Cine eşti dumneata?

LAIE
Laie-greierul. N-aveţi cumva nevoie de servicile mele? Petreceri, chermeze, reuniuni, nunți.

MARIN
Nu-mi arde de cîntat. Sînt trist.

LAIE
Perfect. O romanţă. ”Am început să-mbătrînesc”...

MARIN
Vai, „e toamnă iar..."

LAIE
Cînteul ăsta nu. E un cîntec sfîșietor. Toamna e un anotimp care mă tulbură. Mă furnică. Mat ales ma furnică. Ah, şi ce rea e furnica asta.
Şi plicticoasă... Ca o fabulă.

MARIN
Nici vara asta n-ai adunat nimic?

LAIE
Nimic... Nimic...

MARIN
Şi-acum ce-ai să faci ?

LAIE
Nu ştiu. Cri... cri... cri...

MARIN
Opreşte. Nu se mai poate suporta. O ştiu pînă şi studenţii de la Institutul de teatru.

LAIE
Dar sînt chiar necăjit. Mîncare n-am deloc, mi-e foame, şi vecina mea, furnica... ce să mai vorbim...

MARIN
Am o idee.

LAIE
Cu ideile tale n-ajungi departe.

MARIN
Un moment. Regizorule, unde eşti, regizorule?

REGIZORUL
Aici. Ce vrei? De ce mă tot strigi?

MARIN
(îi şopteşte ceva la ureche)
Te rog ceva...

REGIZORUL

Ce zici, domnule Laie, vrei să rămîi în orchestra teatrului nostru ? Ştii să cînţi după note?

LAIE
Ştiu.

REGIZORUL
La noi ai să ai mult de lucru. La noi se cîntă tot timpul, căci sîntem un teatru serios, de proză, nu unul muzical.

LAIE
Aoleo! Trebuie să ne daţi un spor de salariu, căci azi e moda să se joace pe întuneric şi nu vedem notele. Trebuie să le ţinem minte. Asta ne oboseşte.

REGIZORUL
Bine. Treci la orchestră, ai să fii vioara I.

LAIE
Mulţumesc, deşi preferam contrabasul. Aş fi avut şi locuinţă în el.
(Iese, apoi se-ntoarce.)
Cu ce încep?

REGIZORUL
Melodii de iarnă.
(Iese.)

LAIE
Aveţi dreptate. Vîntul şuieră *p-alt ton.*
(Iese repede.)

MARIN
(cască uriaş)
Mi-e un somn de 99 dc zile şi, mai ales, de 99 de nopţi. La revedere, copii. Eu mă duc acum să mă culc. Am să mă fac covrig şi am să dorm în văgăuna mea. Uraţi-mi visuri plăcute. Visuri multe şi plăcute.
(în timp ce pleacă.)
Niciodată n-am înţeles eu de ce urşii nu hibernează şi vara.

Iarna
Pădurea îşi schimbă culorile. Cîţiva oameni intră în scenă. Unul din ei spune:
Pînă la primăvară îi punem hainele la naftalina. *Primul fulg. Al doilea fulg. Al treilea fulg. Menuet de fulgi şi, cu ajutorul vîntului, polci.*

REGIZORUL
(la rampă, se adresează Plasatoarei)
Va rog să-mi aduceţi de la garderobă paltonul, fularul, căciula, mănuşile. Aşa, mulţumesc.
(Se îmbracă.)
A venit iarna, copii, pădurea a tăcut. Doarme. Animalele stau ascunse. Dar oamenii nu se mai tem de crivăţ, de frig, de vînt. Ei au hotărit
(se aud diverse voci):
”— Aici va fi o uzină mare, uriaşă ! — Vom construi şi un orăşel. — De mîine începe şantierul”.
(Marş tineresc de muncă.)
Îi auziţi ? Priviţi, copii!

Copacii încep să cadă şi pe siluetele lor se ridică schelele. Desenele animate ar fi o bună soluţie scenografică.

BENO
Cioc-cioc-cioc! Se întîmplă fapte nemaipomenite. Dispare pădurea. Cioc-cioc!

ANIŢA
Ultimele veşti. Din păcate, nu mai am nici o frunză pe care să le scriu. S-au săpat şanţuri, mari, uriaşe. Au venit şi animalele de fier care mestecă pietre.

BENO
Maşini. Cioc-cioc, sînt maşini.

MARIN
(vine căscînd)
Mi-e somn. Mi-e frig. E zgomot aici. E atîta gălăgie, ca nu mai am unde dormi. Copii! Mă primiţi la voi? Trebuie să fie cald acolo.
(Se dă jos de pe scenă şi vine în sală, unde se aşază în banca a doua.)
Ce bine e aici. Ce bine e la teatru. Poţi să te întinzi...
(Adoarme.)

REGIZORUL
Să nu-l sculaţi. Lăsaţi-l să doarmă.

MITICĂ
(vine pieziş)
Iarna-i pe placul meu. Un lup, doi lupi, o haită. Stăm la pîndă şi... haţ. Rătăceşte cineva drumul? Îl ajutăm noi să nimerească.

AURORA
Iarna, cînd bate vîntul, nu mă simt cîinii cînd vin la coteţ.

GICĂ
Tiptil, tiptil, nimeni nu ne aude.
(Zgomotele şantierului.)

MITICĂ, AURORA, GICĂ

Ce se aude?

GICĂ
Au venit, mă, oamenii, ce ne facem?

MITICĂ
Să-i mîncăm pe-ăştia !
(Arată spre copiii din sală.)

AURORA
Numai pe cei cu bilete de favoare.

GICĂ
Să plecăm de-aici, mă. Nu vezi cum se uită la noi? Ar vrea să ne vadă la muzeu. Hai! Să născocim ceva. Pînă atunci, vîntul să şuiere mai departe.

REGIZORUL
Dar oamenii nu se temeau de şuierul aspru al vîntului. Înainte, tot înainte. Se schimbă faţa pădurii, căci omul e cel mai puternic.

În scenă, mişcare vie, animaţie. În locul pădurii, creşte un minunat peisaj industrial. În locul tufişurilor, se înalţă ziduri de uzină. În locul copacilor, se înalţă coşuri înalte. Totul se schimbă vertiginos, în ritm optimist. Eventual, schimbările de decor se pot face în ritmul unor paşi de balet, în acest timp, iarna îşi vede de treburile ei. Constructorii se apropie de un copac mare.

Staţi. Opriţi. Copacul acesta va rămîne! În căsuţa de lîngă el, va fi o creşă. Sub copac, se vor juca şi vor întinde hora copiii muncitorilor de la fabrică.

Copacul rămîne singur, în mijlocul noului peisaj industrial.

Şi aşa, după cum se întîmplă de obicei, într-o zi, iarna se termină. Şi iată, deodată, soseşte un oaspete nou : soarele. Lumina. Razele soarelui sînt, la început, calde, apoi fierbinţi. Încep să ardă, ard mai puternic, ard...

POMPIERUL
(vine din culise, cu un furtun în mînă)
Arde? Unde? Cînd ? Cum?

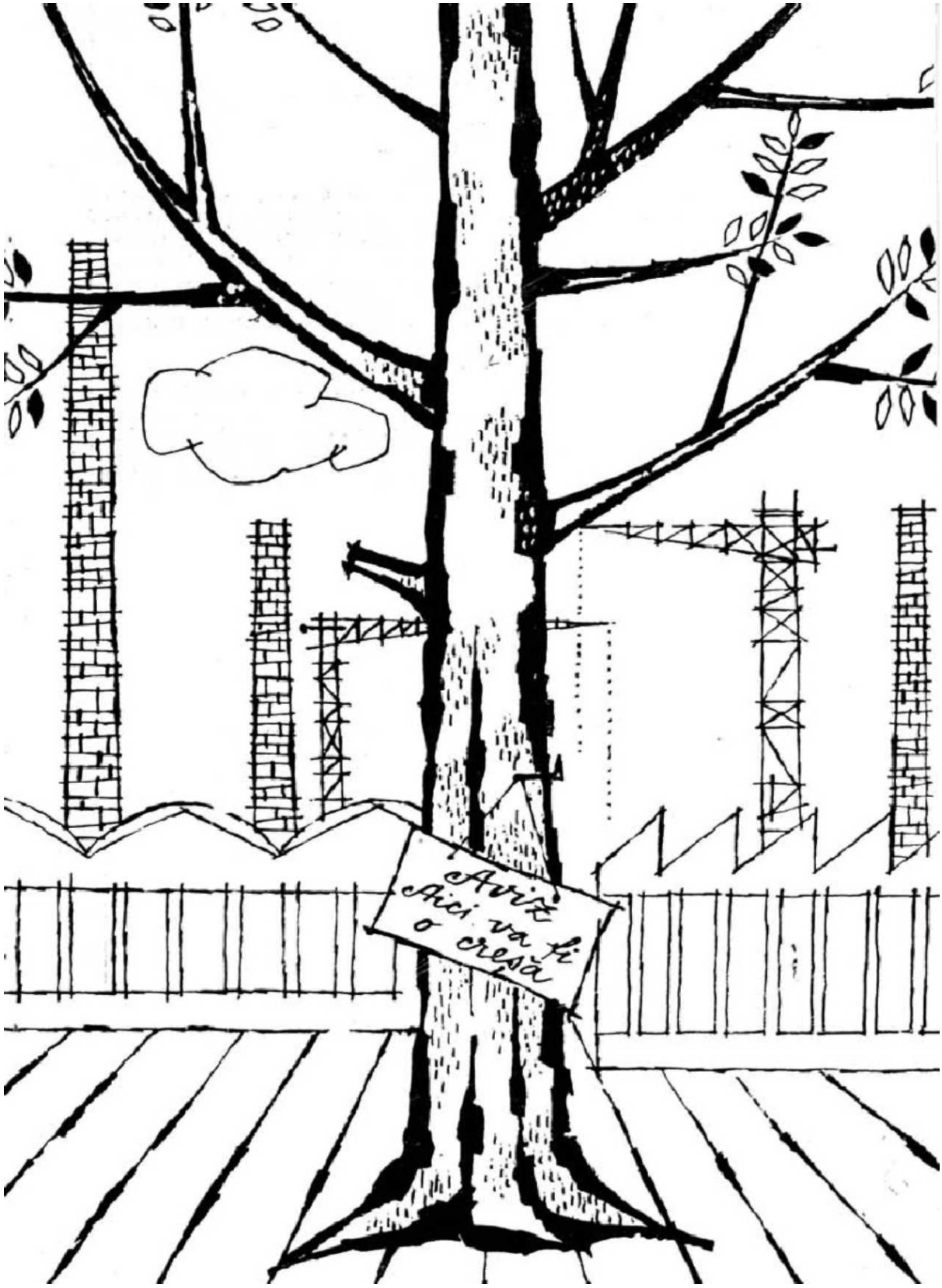

REGIZORUL
Soarele.

POMPIERUL
De el era vorbit? Nu intră în raionul meu.

REGIZORUL
Un moment,
(ia furtunul.)

Primăvara încep să curgă, apele. Zăpezile se topesc. Apele curg repezi.
(Dă drumul la apa din furtun.)
Crenguţele încep să se mişte. Se sparg mugurii. Au ieşit ghioceii. Primăvara. Primăvara, copii, viaţa e frumoasă. E soare, lumina, totul cîntă şi se bucură... Tovarăşă Plasatoare, poftim, te rog, doi lei. Ia nişte naftalină, de la drogherie. Poftim paltonul, căciula, mănuşile, fularul. Aşa... Dar ursuleţul? Ursuleţul nostru? Sssst ! Mi se pare ca se trezeşte.
(Iese tiptil. Marin se *ridică din bancă.)*

MARIN
Ah, ce bine e la soare! Şi ce vis frumos ! Oare am dormit mult, copii? *Da* ? Vai de mine! La teatru nu se doarme. Adică, ştiu eu... Am auzii că unii oameni mari mai adorm cîteodată la unele piese. Nu ţin minte autorii... Tot nu i-aţi văzut pe părinţii mei ? Nu ? Îmi era frică să nu-i fi întîlnit vreunul din voi căptuşeală, la un palton. Mă duc acum la locul meu.
(Urcă pe scenă.)

ANIŢA
Bună ziua. Marinică !

MARIN
Bună ziua, tanti.

ANIŢA
Lung somn ai mai dormit, băiete!

MARIN
Nu-mi amintesc nimic... Nu mai recunosc nimic.

ANITA
Pe-aici s-au întîmplat multe. Pădurea... gata, s-a terminat

MARIN
S-a terminat? Atunci n-o să-i mai găsasc niciodată pe mama şi pe tata.

ANIŢA
Nu ştiu, Marinică. Dar noi nu mai avem case, adăpost.

MARIN
Şi unde o sa stăm ?

ANIŢA
Trebuie să chemăm toate animalele pădurii. Ne trebuie adăposturi.

MARIN
Eu nu ştiu unde-i tata, unde-i mama...

ANIŢA
Lasă-i acum în pace ! Trebuie să ne facem şi noi case. Repede, repede. Cine să-i anunţe pe toţi? Beno, Beno, Beno!

BENO
Aici sînt, am sosit.

ANIŢA
Beno, cheamă-i pe toţi, fulger. De trei ori taxa.

BENO
(îşi pune la punct transmisiunea)
Cioc-cioc-cioc... către animalele pădurii, cioc, cioc... Atenţiune, animalele pădurii... Adunarea animalelor pădurii... cioc... cioc... cioe.

ANIŢA
Copii, să vă spun şi un secret. Să nu credeţi că noi am stat astă-iarnă cu labele în sîn. Nu ne-am pus nici coada la spinare. Am pîndit şi am văzut foarte bine tot ceea ce făceau oamenii. Am văzut totul, totul. Dar voi, voi aţi văzut un şantier? Cine a văzut?... Bine. Să ne spună atunci fetiţa din banca a treia. Ce-ai văzut? Cărămizi... o macara... un excavator...
(Cîteva noţiuni elementare despre un şantier.)
Aşa, bine, copii. Voi aţi văzut doar pe strada voastră, la colţ, acolo, lîngă părcuşor, cum fac oamenii case, o fabrică. Să vedeţi ce facem şi noi.

SEVER
(un arici)
Salutare, copii. Cred că mă cunoaşteţi. Sînt Sever ariciul, dar mi se spune şi Pogonici. M-aţi văzut şi la ziarele de perete? Eu înţep pe leneşi, pe codaşi, pe mincinoşi. Cred că nu-i nici unul dintre ăştia pe aici ! Bineînţeles, nu de alta, dar eu mă supăr repede şi sînt ţepos. Am multe ace. Aşa sînt eu din fire. Nerăbdător. Cînd mi-am încercat cojocelul, am plecat cu acele de la ultima probă. Dar nu înţep pe toată lumea.

ANIŢA
Tu cum ne ajuţi, Sever?

SEVER
Cu acele mele am să cos covoare, perdele, feţe de mese, cearşafuri. Am să fiu meşter-croitor.

ANIŢA
Bine. Uite-te, vine şi castorul Beton.

BETON
Trei pe zece. Temelia stă la baza oricărei construcţii. De ce m-aţi chemat ?

ANIŢA
Beton, betonaş, ajută-ne tu, care eşti cel mai mare meşter de case, ba chiar şi de oraşe întregi, pe malurile apelor. Ai văzut doar ce-au făcut oamenii !

BETON
Bine, Mda ! Terenul e bun. Trebuie săpate şanţuri. Şanţuri adînci. Aveţi săpători buni?

ANIŢA
Foarte buni. Patru cîrtiţe.

BETON
Patru? Bine.

ANIŢA
Ce ne mai trebuie?

BETON
Eu fac şi lucrările de dulgherie. Tîmplaria. Ne-ar trebui un bun tăietor de lemne.

ANIŢA
Gică!

BETON
Porcul mistreţ? N-o să vrea. Tăiem tot noi. Dar zidăria? Cine-o face?

ANIŢA
Zidăria? Zidăria?

NUŞA
(se iţeşte de după un copac)
Zidăria o facem noi.

MARIN
Nuşa ! Ai venit ?

NUŞA
Chiar acum. Surorile mele vin din urmă. N-am mai avut răbdare şi am zburat înainte. Ştiţi, noi rîndunicile, clădim foarte bine cuiburi. Sîntem meştere-zidăriţe. Voi, prieteni, m-aţi ajutat să scap de vulpe, o să vă ajutăm, tot stolul, la zidit.

BETON
Să fiţi atente cum puneţi varul. Să nu lăsaţi nici o găurică pe unde ar putea intra frigul. Ne trebuie apoi...
1 — 2 — 3 — 4— 5 — 6 — 7 iepuraşi
Băieţi buni, sprinteni la paşi,
Ca să care de la rîu,
Suflecaţi pînă la brîu,
Pietre multe şi nisip.
Fără ele, nu e chip. Ne mai trebuie apoi :
1 — 2 — 3 — 4 — 5 — 6 — 7 cerbi, mari în coarne,
Var să mestece şi să-l întoarne,
Să-l frămînte în copite
Căprioarele grăbite.

NUŞA
Dar mata, tuşă Aniţo, ce-ai să lucrezi?

AN IŢA
Eu... eu o să fiu aceea... cum se cheamă, copii, maşina pe care o au oamenii pe şantiere şi care ridică sub greutăţi mari. Ma... ma...

MARIN
Ma — ma!

ANIŢA
Las-o pe mama. Să spună copiii. Cum? A, ma — cara. Eu o să urc repede pînă sus, cu poveri în spate, şi o să cobor la fel de repede. Eu o să fiu macaraua.

LAIE
Staţi, fraţilor, că mai sînt şi eu pe-aici. Cu muzică, dacă n-are text, e viaţa mai plăcută. Eu am să vă cînt, cu orchestra mea, şi voi o să lucraţi mai repede. Am un repertoriu bogat, căci n-am cîntat încă la radio.
(încep să lucreze, destul de stîngaci şi fără spor.)

REGIZORUL
Vedeţi, copii ! Treaba merge prost. Animalele pădurii nu ştiu să lucreze atît de bine. Au văzut ele cum lucrează oamenii, dar tot mai au nevoie de ajutor. Cine vrea să le ajute? Vreţi? Vreţi voi? Sigur! Aici în sală sînt copii de meşteri zidari, strungari, ingineri şi constructori. Veniţi, copii !

În dreapta scenei, se află cîteva cărămizi, materiale de construcţie. Sub conducerea regizorului, copiii le vor trece din mînă-n mînă, în stînga scenei, unde sub supravegherea lui Beton, animalele le aşază.

REGIZORUL
Bravo, copii ! Să-i lăsăm acum să se descurce mai departe.

Se lasă seara.

BETON
Noroc că ne-au ajutat copiii. Sîntem grăbiţi, trebuie să lucrăm şi noaptea.

ANIŢA
Nu vedem.

BETON
Am o idee.
(Alergînd în culise.)
Vom putea lucra şi noaptea.
(Se întoarce cu doi oameni care aduc două bufniţe uriaşe, ai căror ochi proiectoare luminează scena, în copaci, se agaţă licurici — becuri mici — care c*lipesc, miraţi. Scena se animă şi la lumina reflectoarelor, ca într-o ciudată pantomimă, lumea pădurii imită iureşul constructorilor de pe un şantier, respectînd personalitatea animală a fiecărui erou. Marin se învîrteşte printre ei, timid şi greoi, împiedicat şi împiedicînd pe alţii să lucreze. Laie cîntă de zor).*

MARIN
(copiilor)
Eu nu vreau să lucrez nimic. Eu o să mă duc la mama şi la tata. Ei o să lucreze şi eu o să stau.

AN IŢA
Şi pînă ce o să construim căsuţa, ce să fac cu puii mei?

BETON
Îi dai la un magazin de jucării pentru copii.

ANIŢA
N-o să-i primească, pentru că seamănă cu o veveriţă, şi nu cu o pisică, aşa cum seamănă veveriţele de la magazin.

BENO
Cioc-cioc... Am primit o comunicare de la un stup. Zum-zum-zum, s-a oprit. Precis că telegrafistul lor e un trîntor. Bîz-zum — a început din nou. Vor să facă şi ele o fabrică de dulciuri.

MARIN
Pe mine să mă băgaţi paznic.

ANIŢA
Cînd e înţelegere şi prietenie, toate lucrurile merg bine.

NUŞA
Mai repede, mai repede,

MARIN
Eu m-am plictisit, am obosit. Plec.

(Noaptea creşte; încetul cu încetul animalele, obosite, se retrag. Rămîne numai noaptea singură. Misterioşi, tăcuţi, înfăşuraţi în umbră ca într-o mantie romantică de conspiratori, vin Gică. Aurora şi Mitică).

MITICĂ
Nenorocire! Nu mai sînt tufişuri. Unde o să duc micii ca să-i sfîşii ?

AURORA
De două ori nenorocire! Unde sînt hăţişurile? Unde să mai duc găinuşele ca să le sucesc gîtul?

GICĂ
Dar unde sînt cotloanele de altădată? Unde o să mai scurm pămîntul ? Frumoasele zile din pădure sînt sfîrşite... Da, mă! Ce, mă? Parcă văd, o să-mi facă un coteţ şi o să mă bage în el, ca pe vărul meu de la oraş, şi... Şi.
Să dau slănină
Din cea mai fină.
Afumata, după sobă.
Costiţă şi tobă,
Cîrnaţi şi jambon!
Nici nu mă gîndesc !
Nu dau nici muşchi ţigănesc.
Şi totuşi, cînd mă gîndesc mai bine, simt că-mi îngheaţă labele. Mi se fac răcituri.

AURORA
Şi eu? Vedetă în pădure, să ajung dublură la un palton? Nu vreau să mă agăţ de gîtul nimănui. Eu iubesc animalele mici, fragede.

MITICĂ
Dar eu? Să mă facă poate actor, că tot m-au băgat pînă acum în două piese la teatrul pentru copii. Hai s-o facem de... oaie. Să nu-i lăsăm să ne strice locurile, vadul...

AURORA
Hi, hi, hi. Nu fi prost. Lasă-i întîi să termine; şi pe urmă...

MITICĂ
Tot zic ei că noi sîntem răi. Să nu mai vorbească degeaba. Să aibă motiv.
Nu ne trebuie lumină,
Căci se vede ce urzim.
Ne prieşte la-ntuneric,
Numai noi să ne privim.

AURORA
O urzeală şmecherească,
O hoţie, ştii, în lege,
Nu se face pe lumină,
Ci în umbră, se-nţelege !

GICĂ
Da, mai bine-i loc murdar,
După cum ne e şi fapta,
Hai să facem murdărie
Şi la stînga şi la dreapta.

AURORA
Sssst!

GICĂ
Sssst!

MITICĂ
Sssst!

AURORA
În tăcere!

GICĂ
În tăcere !

MITICĂ
În tăcere!
(Ies triumfători, ca în finalul actului II din Rigoletto. O clipă pauză, apoi...)

REGIZORUL
(somnoros, din culise)
Apă rece.. Săpun.. Pastă de dinţi. Asta-nseamnă că a venit... bună dimineaţa. Voi vă sculaţi dimineaţa la timp? Nu-i nici un somnoros printre voi? Nici unul? Dar acuma vreţi să vedeţi ce s-a întîmplat mai departe? Să cînte mai întîi Laie, deşteptarea.
(Se aude un semnal sonor la vioară.)
Nu, aşa nu e bine. Ca să se scoale toată lumea, trebuie să fie muzică mai zgomotoasă. Vreţi să facemnoi o orchestră? Noi toţi. Voi, cei din faţă, veţi face ca viorile. Subţirel. Cei din fundul sălii, ca tobele: bum-bum-bum. Știu că asta o să vă placă. Voi din dreapta, contrabas: bîz-bîz-bîz. Cei din stîngă, chitarele — zum— zum —zum. Cei din picioare vor striga :

„Daţi-ne locuri", iar plasatoarele, „Nu va suiţi cu picioareile pe scaune". Hai. Odată toţi. Unu, doi, trei.

POMPIERUL
S-a întîmplat ceva ?

REGIZORUL
Copiii m-au ajutat să trezesc pădurea.

Dimineaţa

MARIN
(cască)
Văd că şi primăvara mi-e somn.
(Din dreapta, vine Ira Vrabie, o fetiţă cu şorţ de şcolăriţă.)

IRA
În sfîrşit, te-am găsit.

MARIN
Nu l-ai văzut pe tata?

IRA
Ce tata? Te întinzi şi casti în loc să mergi la şcoala? Ştiu că tu eşti colegul meu de bancă.

MARIN
Nu-nţeleg. Cine eşti mata? ...Adică, mai bine, să ghicim noi, copii. Ce fetiţă poate să umble singură prin pădure? Dacă ar avea un coşuleţ... ar fi, nu o ospătăriţă... ar fi... Scu. fi.. ţa.. Aţi ghicit. Dacă ar avea nişte pantofi de prinţesă, ar fi... nu pantof Guban, ci... Ce... nu... şăreasa. Dar dacă i s-ar fi oprit un măr în gît... unul vrăjit, ar fi Albă... ca... zăpada! Dar dacă ar avea nevoie de o căsuţă de turtă dulce? Nu eşti Gretel? Alte poveşti nu mai ştiu, pentru că eu sînt abonat la „Pogonici" şi „Luminiţa".

IRA
Eu sînt Vrabie.

MARIN
Animal de-al nostru ?

IRA
Cum, animal? Să nu umbli cu vorbe urîte.

MARIN
Eu nu vorbesc urît, să ştii mata. Aici e pădure. Nu bulevard sau piesă cu şmecheri.

IRA
Atunci află, eu sînt noua la colegă de bancă. Ira Vrabie. Am venit cu părinţii mei, aici, pe şantier. Tata e strungar fruntaş. La şcoală, tovarăşul profesor mi-a spus că o să stau în banca a doua. Cu un băiat cam leneş. Şi cum n-ai venit de două zile la şcoală, am pornit eu să te caut. Tu eşti. Hai la şcoală, nu mai umbla prin pădure, că te găseşte un scriitor pentru copii şi te bagă într-o poveste morală, vai de capul tău !

MARIN
Nu vă supăraţi, cred că aţi greşit, ea nu sînt băiat. Eu sînt ursuleţ. Dar mata, dacă te cheamă Vrabie, cum de eşti om?

VRABIE
Iaca, aşa mă cheamă.

MARIN
Atunci, spune-mi ce-ai visat azi-noapte.

IRA
Eu? De ce? Am visat... o felie de tort.

MARIN
Bravo. Atunci eşti om, pentru că vrabia mălai visează !

IRA
Destul. Treci la şcoală !

MARIN
Eu nu sînt şcolar.

IRA
Iar începi? Vă ştiu eu pe ăştia, chiulangiii, Ba că vă doare un dinte, ba că n-a venit autobuzul, ba că sînteţi un urs. Hai mai bine la Ciufulici să le tunzi, şi nu mai umbla încotoşmănat că eşti baiat tînăr.

MARIN
Eu sînt urs, şi urşii nu se tund !

IRA
Dacă nu încetezi, te duc la tovarăşul profesor.

MARIN
Dacă sînt urs, urs. Urs cu „u" mic. pentru că sînt copil.

IRA
Îngrozitori mai sînt şi leneşii. Află că, pe la noi, urşi nu mai sînt decît la circ.

MARIN
Unde?

IRA
La circ. Acolo unde animalele joacă aşa ca oamenii.

MARIN
Ajută-mă, te rog. Altfel începe o nouă poveste cu un copil care nu-şi găseşte părinţii, ca în domnul Edmundo de Amicis. Du-mă pînă acolo. O să-ţi arăt parinţii mei şi atunci o să mă crezi.

IRA
Întîi la şcoală.

MARIN
Ira, vrăbiuţă, vrăbioară...

IRA
Nu.

MARIN
Fii aşa de bună, de drăguţă.

IRA
Bine. Te duc. Ca să-ţi fac hatîrul şi să-ţi arăt cît eşti de mincinos. Hai la circ! Noroc că am o invitaţie şi bunica mi-a spus că nu merge la circ. Se teme.

MARIN
Aha, de urşi.

IRA
Nu, de clovni. Bine. Te duc.
(Pleacă amîndoi din scenă. În urma lor vin Aurora, Gică, Mitică)

AURORA
La circ, aţi auzit ?

MITICĂ
Şi ce este circul ?

AURORA
Ştiu eu, la circ se văd animale îmblînzite. Înţelegi?

GICĂ
Ce să înţeleg, mă ?

AURORA
Animale blînde. Să vedem şi noi cum se îmblînzesc, cum să le îmblînzim, să ne cadă mai bine în gheare. Ne facem dresori. Tu, Mitică, dresor de oi, ca în La Fontaine.

MITICĂ
He-he-he!

AURORA
Şi eu, dresoare de găini. Cu un bici în mînă, balet de găinuşe. Pene, culori, paiete. Vînzătorul de păsări... Iar tu, Mitică, în mijlocul turmei, în frac şi cu joben, ca la revistă.

GICĂ
Hai mă, atunci, la circ !

AURORA
La circ!

MITICĂ
La circ!

AURORA
Şl pe puiul ăsta de urs, pe Marinică, lasă-l în seama mea. Îl aranjez cu.

REGIZORUL
(coboară de sus, cu ajutorul unui trapez)
Voi aţi fost vreodată la circ, copii? Da? Sigur că da! Noi o să vă arătăm un circ care nu seamănă chiar aşa de mult cu cel adevărat, pentru că ăsta are şi animale. Laie dragă, marşul circului !

O mică arenă, desenată de un halo de lumină. În arenă, părinţii lui Marin, Urson şi Ursona.

URSONA
Ce-o mai fi făcînd bietul Marinică ?

URSON
Se descurcă el! E băiat mare. Pădurea te învaţă singură ce să faci. Cred ca s-a trezit din somnul iernii.

URSONA
Mi-e atît de dor de el, puiul mamii, pui mic !

URSON
Lasă melodrama, nu mai merge în teatru. Ştii doar că noi nu sîntem de vină. Ne-au îmblînzit, ne-au dat Nervatil şi ne-au învăţat să jucăm la circ. N-am avut timp să-i mormăim nimic la plecare.

URSONA
Ce-o fi făcînd acum ?

URSON
Şi eu am rămas de mic fără părinţi. Noi am nimerit-o mai bine. Avem de toate aici, stăm la cald, la adăpost...

URSONA
Ah, bărbaţii! Dar el, la el nu te gîndeşti deloc? Nu mai pot de jale.
(iese, frîntă de durere. Urson o urmează grav şi demn. Intră trioul Aurora. Gică, Mitică.)

AURORA
Aici e circul.

MITICĂ
E mai mare ca o stînă.

GICĂ
Ce de lumini, mă ! Şi numai piatră. N-ai unde să scurmi puţin.

AURORA
Cum i-am mai păcălit la uşă ! Am intrat fără bilele. Am spus ca sîntem familiile artiştilor.

MITICĂ
Unde-o fi menajeria? Ce mult îmi plac animalele bine dresate, blînde, în libertate, fără gratii, să vină vizitatorii să le vadă de aproape... Haideţi !
(Ies toţi.)

REGIZORUL
Iată-ne, aşadar, la circ. E grozav la circ, copii! Dar ce mai lipseşte? Lipseşte ceva. Mi-am adus aminte, chiar eu, ce ne lipseşte. Un clovn. Un August-prostul. Cel de la circ lipseşte. E învoit. S-a dus la teatru. O să-i ţin eu locul. Unu... doi.. trei... Şi o să mă prefac în August. O perucă roşie... Un nas mare şi caraghios ca o sfeclă,... puţină vopsea... o hăinuţă caraghioasă..- nişte pantofi largi ca două bărcuțe... Hopla, tumba, bara-bumba !...
(Se împiedică şi cade.)
Bună ziua, copii, vreţi să vă învăţ o scamatorie? Vreţi? Să vină aici la mine un băieţel şi o fetiţă. Numai doi. Aşa. Cum vă cheamă? Aha! Bine. Voi ştiţi să faceţi să apară şi să dispară lucruri? Aţi făcut vreodată să dispară foarfecele mamei, sau ochelarii bunicii? Am eu un nepoţel care m-a rugat să-l învăţ o scamatorie: cum să facă el să-i dispară un patru, cît toate zilele, din catalog. Acum am să vă învăţ o altă scamatorie. Vedeţi, în cutia asta mare intră Rodica.
(Numele fetiţei respective.)
În cealaltă, Mircea.
(Numele băiatului.)
Unu, doi, trei... Acum, spuneţi cu toţii odată : hocus-pocus-scamatorus... ghiciţi unde e fata şi unde e băiatul.
(Între timp, cutiile au fost schimbate.)
N-aţi ghicit? V-am păcălit, ha, ha, ha.
(Băiatului)
Unu, doi, trei... Ţi-a dispărut batista. Aoleo, mi se pare că nici nu aveai. Iar ai uitat-o acasă. Mulţumesc, poftiţi la locurile voastre. Dacă le veţi găsi ocupate, să ştiţi că nu e nici o scamatorie.
(Intră Ira cu Marin)

IRA
Să nu mai spui că sînt rea... Poate o să te faci băiat bun şi o să ne împrietenim.

MARIN
Ce grozav e la circ!

IRA
Să stai cuminte, la locul tău, ca să vezi totul.

În jurul arenei, zeci şi sute de mici luminiţe, pîlpîiri ale ţigărilor - vor sugera - prezenţa spectatorilor.

AUGUST
Vă vom prezenta în astă-seară cel mai formidabil program de circ, văzut vreodată în lumea întreagă şi în oraşul d-voastră. Primul număr: Laie, excentric muzical.

LAIE
(vine în scenă şi începe să cînte)
Apăsînd pe nasturi, va cînta la acordeon... Dintr-o măturǎ va cînta la chitară. Dintr-o pîlnie, la trompetă.

REGIZORUL
Şi-acum, un concert-ghicitoare. Cine ghiceşte la ce instrument se cîntă ?

(„Jocul” e acesta: Laie cîntă la vioară, dar vor răsuna acordurile unui clarinet; cîntînd la trompetă, se va auzi o vioară iar atingînd coardele unei chitare, va răsuna un acordeon. Copiii vor fi invitaţi să ghicească instrumentele.)

REGIZORUL
Bine, copii ! Aţi ghicit toate instrumentele? Acum, Laie o să vă facă şi cîteva imitaţii. *(Se aude un mieunat de pisică.)*
Ce-i asta copii? Pisică? Bine, e pisica, dar ce fel de pisică ? ...Atunci cînd o trage Ionel de coadă.

(„Bîzîit" de copil.) Şi acuma? ...Cînd îl spală pe Radu cu săpun pe faţă.
(Tăcere absolută.)
Ce zgomot a imitat Laie ? Nu ştiţi Răspunsul lui Costel la matematică. Nu s-a auzit nimic. Mulţumesc, Laie.
(Bat tobele mici, care anunţă un număr de senzaţie.)
Şi-acum, veţi vedea cele mai grozave, cele mai teribile, cele mai rele animale care se hrănesc numai cu sînge.
(în manej, intră doi oameni care aduc, solemn, o cutie de chibrituri.)
Vă prezint fioroasa trupă de purici, „DeDeTe" !
(Ia un bici.)
Vor executa cele mai diverse figuri geometrice posibile. Priviţi, salt mortal, dublu salt, triplu salt. Încă o dată. Aşa. Mulţumiţi la aplauze. Dragi spectatori, vă atrag atenţia că împotriva acestor animale nu puteau lupta nici cavalerii în zale.
(Bate din palme.)
Mulţumesc...
(Oamenii duc cutia înapoi.)
Acum...
(Se scarpină.)
Toni, de cîte ori să-ţi spun să te laşi de vedetisme? Nu pot să-ţi fac program special. Treci în cuşcă ! Urmează celebrii biciclişti Velo şi Piced... Priviţi...
(Apar doi mimi care execută, fără biciclete, imitaţii de acrobaţii pe bicicletă.)
Ce băieţi distraţi! Iar şi-au uitat bicicletele... Cînd le au, sînt şi mai grozavi. Numai că sînt puţin cam încrezuţi. Toată ziua se umflă în cauciucuri. Urmează trupa noastră de urşi.., renumiţii Ursou şi Ursona.
(Vin Urson şi Ursona. În timpul programului lor se va auzi de undeva, şoptit numai, dialogul dintre Ira şi Marin.)

URSON şi URSONA
(fac un tur pe bicicletă)

MARIN
Mamă ! Tată !

IRA
Cum, mamă? Cum, tată? Ăştia sînt urşi!

MARIN
Şi eu sînt ursuleţ !

IRA
Ştii să mergi pe bicicletă?

MARIN
(cu lacrimi)
Nu!

IRA
Atunci nu eşti urs.
(Urson şi Ursona fac jonglerii cu mingi.)

IRA
Ştii să faci jonglerii?

MARIN
Nu

IRA
Atunci nu eşti urs.
(Urson şi Ursona fac tumbe.)

IRA
Ştii să faci tumbe?

MARIN
Nu.

IRA
Vezi că nu eşti urs?
(Urson şi Ursona beau lapte din sticle.)

MARIN
Asta pot, ştiu!

O VOCE RĂGUŞITĂ
Şi eu beau din sticlă şi tot nu-s urs.

MARIN
Mama!

AURORA
Liniște!

MARIN
Tata!

GICĂ
Liniște, mă!

URSONA
Parcă m-a strigat cineva.

URSON
Mereu ţi se pare. Fii atentă la program.

AUGUST
Şi-acum, numărul cel mai atractiv, cel mai interesant.
(Urson şi Ursona se aşază la masă.)

REGIZORUL
Veţi vedea acum cîteva exerciţii foarte grele, pe care mulţi copii nu pot să le facă. Priviţi cum îşi pun şerveţele la gît. Aşaaa ! Au reuşit. Taie friptura. Formidabil! Nu se pătează. Nemaipomenit! Nu iau mîncarea cu mîna. Nu mormăie în timpul mesei. Se şterg la gură. Mai au şi lipsuri, nu spun „mulţumesc pentru masă", pentru că nu ştiu să vorbească. Alţi copii ştiu să vorbească, dar tac ca urşii. Priviţi-i ce curaţi sînt. Nu şi-au pătat deloc blăniţa... Cu aceasta programul nostru s-a terminat. Bună scara.
(Luminile, se sting uşor. Rămîne numai arena, semiluminată. Limelight. În mijlocul arenei a venit mic şi singur, ursuleţul.)

încearcă să se urce pe bicicletă. Cade.
Încearcă să jongleze cu mingile. Le scapă.
Încearcă să facă o tumbă. Se răstoarnă. Vrea să mănînce. Ia mîncarea cu mîna.

MARIN
Nici voi nu credeţi că sînt urs?
(Se aşază abătut, jos)
Nu ştiu unde sînt ai mei. Am rămas singur. Ira a plecat şi mi-a spus să vin mîine dimineaţă la şcoala. Dar eu sînt urs. Un urs fără părinţi.

REGIZORUL
Ce-i cu tine, băieţel ?

MARIN
Se poate? Şi dumneata, care ştii cum stau lucrurile, îmi spui tot băieţel? Unde sînt părinţii miei?

REGIZORUL
Care părinţi?

MARIN
Urson şi Ursona.

REGIZORUL
Ei? Au plecat la gară. Au un turneu foarte important. Vin tocmai la iarna...

MARIN
La iarnă ? La iarna ? Eu dorm iarna.
(Din stînga vine Urson, urmat de Ursona.)

REGIZORUL
Formidabil ! Ştiu eu cine a organizat turneul. Aşa se fac turneele de vară. Cine ştie pe cine-or fi trimis în loc?
(lese.)

MARIN
Tata !... Mama !..

URSON
Bună ziua, băiete.

URSONA
Ursuleţul meu mic... :

MARIN
Veniţi înapoi! Nu mai vreau sa fiu singur.! Veniţi!

URSON
Unde? În pădure?

MARIN
Da, adică, nu, nu mai e pădure..

URSON
Atunci? Vezi? Noi sîntem bătrîni şi aici ne simţim foarte bine! ;

URSONA
Am învăţat şi noi la bătrîneţe.

URSON
Am făcut exerciţii, am făcut repetiţii, am muncit.

URSONA
Am muncit mult...

URSON
Tu ce ştii să faci. . Marin ?

MARIN
Eu ? Eu... nimic.

URSON
Asta e rău, baiete! Vezi, mie-mi pare bine că pînă să... mor, mor, mor, am mai apucat să-nvăţ.

URSONA
Să-l oprim cu noi.

URSON
Ba nu, trebuie să plece înapoi. Mai are multe de învăţat, şi noi aici nu putem să ne ocupăm de el. Ne învaţă alţii pe noi. Du-te la prietenii tăi, la animalele pădurii. Pădurea e o şcoală grozavă!

MARIN.
Prietenii mei fac adăposturi, căsuţe.

URSON
Du-te şi tu. Munceşte cu ei, să creşti mare şi voinic. Poate o să se facă pe-aici locuri. Sînt cîtiva băieţi bolnavi, care se gîndesc să se pensioneze Un crocodil are reumatism şi i s-a recomandat să se ferească de umezeală, o girafă suferă de amigdalită şi nu găseşte nici un fular pe măsură. Să ne mai gîndim, lasă o cerere, şi mai treci pe-aici. Noi în pădure nu ne mai întoarcem. Vezi tu, la oameni părinţii trebuie să îngrijească de copii pînă se fac mari. Animalele pădurii cresc mult mai repede, învaţă singure.

URSONA
Ba eu...

URSON
Doamnă, te rog ! Fără lacrimi. La revedere, băiete. Şi mai vino să ne vezi la un matineu. *(Ies.)*

MARIN
Ce să mă fac? Să mă duc să-i ajut pe prietenii mei? Vai, vai! şi sînt atît de singur!

REGIZORUL
Am auzit totul. Nu e nimic, băiete. Capul sus ! Şi înainte !

MARIN
Nu mai nimeresc drumul, nu mai ştiu pe unde.

REGIZORUL
Pe-aici, aşa, pe-aici.
(îl duce prin sală.)
Vezi... toţi copiii ăştia sînt prietenii tăi. Nu eşti singur.

MARIN
(unui băieţel)
Cum? Tu eşti prieten cu mine? Cum te cheamă? Costin ? Costin e prietenul meu. Dar pe tine, fetiţo? Luminiţa? Şi tu eşti prietena mea. Ce bine-mi pare. Ce mulţi prieteni am. O să vă jucaţi cu mine? Haide să dăm lăbuţa. Staţi. Care din voi are unghiile netăiate? E vreunul din voi, care mormăie cînd îi taie mama lui unghiile? Nici unul ? Bravo. Ştiam eu. Nu mai sînt nici eu supărat. Cine are prieteni buni şi adevăraţi, nu se teme de nimic. Dar ca să ai prieteni buni, trebuie să-i meriţi.
(Pleacă spre culise.)
(Din urmă, vine Aurora, Gică şi Mitică)

AURORA
Afurisit ursuleţ! Şi el a fost printre aceia care nu m-au lăsat s-o înghit pe Nuşa... Hap...

GICĂ
Să-i facem ceva, mă, să nu-l lăsăm.

MITICĂ
Ce?

AURORA
Să stricăm ceva pe-aici, sau... sau, mai bine, să furăm ceva... să cadă vina pe el.

GICĂ
Uite cuşca asta mică. Citeşte tu ce scrie pe ea, că eu n-am ochelarii la mine.

AURORA
(citeşte)
Atenţiune, animale foarte sîngeroase.

MITICĂ
Le luăm cu noi în pădure. Ce-or fi? Îi facem prietenii noştri şi au să ne ştie toţi de frică.

AURORA
Ia cutia.

MITICĂ
(ia cutia, face cîţiva paşi şi-o scapă)
Mă mănîncă.

GICĂ

Fricosule. O duc eu... Aoleo, cum mă mănîncă !...

AURORA
Nu sînteţi buni de nimic. Am s-o duc eu. Vai, vai, cum mă mănîncă ! Sînt purici.

GICĂ
Purici.

MITICĂ
Purici.

AURORA
(sare în sus)
La mine sînt gimnaştii.

MITICĂ
(se dă peste cap)
La mine, acrobaţii.

GICĂ
(face salturi)
La mine, zburătorii.
(Ies toţi.)

Acum, pe scenă animalele au amermjat un mic pseudoşantier, cu elemente de construcţie simplificate pentru înţelegerea copiilor: o betonieră care se învîrteşte şi în care se toarnă pietre; o bandă rulantă ce urcă frunze, crenguţe; o macara care apucă în ghearele ei greutăţi...

MARIN
Bună ziua!

SEVER
(la maşina de cusut)
În sfîrşit.

AN IŢA
(ia macara)
Unde-ai fost, Marinică ?

NUŞA
(care pune crengi pe banda rulantă)
Treci la treaba.

BETON
(la betonieră)
Toarnă bolovani, să facem ciment.
Căsuţele se profilează — mici vizuini şi cuiburi moderne, stilizate arhitectural.

BETON
Cîrtiţele au găsit un izvor fierbinte. O sa avem şi apă caldă, copii.

MARIN

Straşnic ! Eu o să-mi fac o gradină cu zmeură, mure, fragi şi căpşuni.
(Toţi lucrează aferaţi. Sună sirena.)

BETON
Gata, pauză, copii! Mîncăm şi ne odihnim puţin. Cine rămîne să păzească ?

ANIŢA
Marinică e cel mai odihnit dintre toţi.

MARIN
Bine, am să stau.

NUŞA
Să nu adormi, cum eşti tu somnoros.

MARIN
Eu? Fiţi fără grijă.

BETON
Ai grijă de betonieră.

NUSA
De macara, de banda rulantă.

MARIN
(grav)
Bine. Şi daca vine cineva ?

SEVER
Dai alarma. Baţi clopotul ăsta, cu toată puterea.

MARIN
Aşa o să fac.
(Pleacă toţi.)

MARIN
(se plimbă cu un băţ în mînă, ca o sentinelă)
Stai! E cineva pe-aici? A mişcat cineva?... Uf, ce-aş mai mînca un fagure de miere. Dar parcă o tufă de zmeură e rea ? Ba e rea, că eu trebuie să stau aici. N-am voie să plec. Şi mi-e un somn! Ba nu, ba nu... Nu mi-e somn... Nu... mi-e... somn... mi-e somn... somn..
(Moţăie.)
Stai! Cine-i? Am adormit eu, copii? Da? Vai de mine! Ce să mă fac? Staţi am o idee! Uitaţi-vă, am să iau aţa asta lungă, lungă, şi am să mi-o leg de lăbuţă. Bun. Un capăt vi-l dau vouă în sală. Cum vedeţi că adorm... trageţi de aţă şi... eu am să mă trezesc. Prindeţi aţa ! Aşa ! Ce plictiseală să stai singur... Singur... Nu mi-e somn... Nu mi-e somn... Mi-e somn... Somn...
(Moţăie.)
(Copiii trag de aţă.) ...Mulţumesc, copii. Să-mi spun o poveste-ca să nu adorm. A fost odată... un urs... care avea o coadă mare, mare, mare, ca un... căscat... Şi-i era tare, tare, tare somn...
(Moţăie din nou şi copiii trag de aţă.)
Cum? Da. Bine. Unde-am rămas? La coadă? Da... era o coada mare la bilete, că se juca o piesă cu un urs căruia îi era tare... somn...

(Adoarme. Copiii trag de aţă, dar... rămîn cu aţa în mînă. Apare, cu un foarfece în mînă, mefistofelică, Vulpea.)

AURORA
Am tăiat aţa, ca să nu-l mai puteţi trezi. Iacă, de asta n-are ursul coadă. Veniţi încoace, încetişor.
(Vin Mitică şi Gică, înarmaţi cu topoare.)

GICĂ
Ce, mă ? Ce ne trebuie nouă curăţenie de asta? Îi învăţăm minte pe toţi.

MITICĂ
Îi dăm gata.

AURORA
Stricaţi, stricaţi totul.

GICĂ
Uite-aşa ! Sfărîmăm totul...

MITICĂ
Praful să se aleagă!
(Sfărîmă căsuţele, care se desfac ca nişte jocuri făcute din cuburi.)

AURORA
Vine cineva. Ascundeţi-vă.

NUŞA
Eram sigură. A adormit. Vai, ce e aici! Îngrozitor! Marinică, Marinică !

MITICĂ
Bună ziua, jupîniţă !

NUŞA
Au! Voi aţi făcut asta?

AURORA
Stai încet.

GICĂ
Sînt şi eu pe-aici.

AURORA
Îmi pare bine că nu te-am mîncat atunci. Acum te-ai mai îngrăşat, te-ai mai împlinit.

NUŞA
Eu...
(înfricoşată)
ajutor !

AURORA
Dacă mai strigi o dată...

MITICĂ
Îi sucește gîtul.

AURORA
Te mănînc crudă.

NUȘA
Staţi... staţi o clipă..

GICĂ
Ce, mă? Ce să mai stăm? S-o dăm gata odată.

NUȘA
Trebuie să vină şi Ilie, iepuraşul.

MITICĂ
Ăsta e al meu.

NUȘA
Şi... şi... Aniţa. veveriţa, cu o cofă de ghindă.

GICĂ
Ce spui, mă? Bravo, mă!

AURORA
Staţi! Aşteptaţi! Să ne ascundem şi o să avem o prada bogată.

Nușa se dă înapoi, cîte un pas, către un copac unde se află butoanele și manetele de comenzi ale aparatelor tehnice.

AURORA
Eu stau aici după copac.
(Se aşază pe banda rulantă.)

GICĂ
Eu mă bag în butoiul ăsta.
(Intră în betonieră.)

MITICĂ
Şi eu stau în tufa asta.
(intră sub macara.)

NUSA
Bine. Unu, doi, trei.
(Apasă pe butoane, pe manete, se aprind lumini, se dau semnale.)

AURORA
Aoleo!
(Banda rulantă a suit-a în copac.)

MITICĂ

Văleu !
(Macaraua l-a înhăţat şi l-a ridicat pînă sus.)

GICĂ
(învîrtit de betonieră)
Ce-i, mă ? Vai de mine, mă ! Săriţi, mă !
(Nuşa bate clopotul)

MARIN
(se deşteaptă)
Ce-i, Nuşa? Ce-i gălăgia asta? Vai, ce-a fost aici?
(Se uită sus)
Mitică şi Aurora! Bună ziua. Cum aţi ajuns acolo?

MITICĂ
Cu elicopterul. Dă-ne drumul! Te rog! Dă-ne drumul ! Nu-mi place să zbor.

AURORA
Coboară-mă, te rog. Au să se-ncurce copiii dacă o să vadă vulpea în copac şi corbul pe jos.

GICĂ
Ce, mă ? Opriţi, mă ! Am ameţit de tot.

MARIN
Nu le da drumul. Nu le da drumul.

AURORA
O să fim buni. N-o să mai facem răutăţi.

MARIN
Copii, să le dăm drumul? Nu! Asta spun şi eu.
(Vin celelalte animale.)

BETON
Îngrozitor! Totul a fost distrus.

AN IŢA
Sîntem pierduţi! Cum s-a întîmplat?

MARIN
Eu... cu...

NUŞA
Uitaţi-vă la ticăloşi. Ce să facem cu ei?

MARIN
Vă rog, ştiu eu... Ira, Ira !

IRA
Cine mă strigă? Iar nu eşti la şcolă?

MARIN
Ia le uită, sus, în copac.

IRA
O vulpe, un lup şi, aici, un porc mistreţ.

MARIN
Ia-i dumneata !

IRA
N-am plasa la mine. Şi unde o să-i pun? Da, da. Știu. Facem o menajerie pentru copii. Să-i vadă în cuşti. Daţi-i jos.

NUŞA
Imediat.
(Vulpea şi lupul sînt daţi jos, porcul iese din betonieră.)

IRA
(îi ia de urechi)
Veniţi cu mine, răilor. La locul vostru, în cuşcă.
(Îi duce afară.)

BETON
Aşa păţesc toţi acei care fură şi strică munca cinstită.

NUŞA, ANIŢA
Şi noi ?

MARIN
Şi... noi?

BETON
Nu mai avem nici o putere. Numai oamenii sînt meşteri grozavi.

NUŞA
Totul s-a terminat.

IRA
Nu s-a terminat nimic. Veţi avea cele mai frumoase căsuţe. Părinţii noştri au hotărît să vă ajute şi...
(Intră în scenă cîţiva oameni care, într-un ritm rapid, fac un mic rai al animalelor, după care pleacă...)
Nu vom tăia nici toală pădurea, iubim lumina ei, umbra ei.
(Vine în, faţă. Se aude un cor de copii.)
Copiii de la Creşa nr. 1.
(Arată spre sală)
Prietenii voştri. Au să vă aducă alune şi morcovi, nuci şi zmeură. O să se joace cu voi. O să facă un „colţ viu" la voi la şcoală. Vreţi să-i vedeţi de aproape? Poftim ! Urcaţi pe scena. Aşa. Vedeţi ? Nu muşcă, nu zgîrie, sint animale bune. O să aveţi grijă de ei ? Pe cei răi i-am pus bine la păstrare.
(Se vede cuşca în care se află Gică, Mitică şi Aurora. Din fundul sălii, vine un cetăţean în halat alb şi cu un cleşte enorm în mînă)

DENTISTUL
Tovarăşi, cine-i bolnavul? Pe cine-l doare dintele? Unde-i?

REGIZORUL
Nu mai e nevoie. I-a trecut.

DENTISTUL
Cu ce? A luat piramidon?

REGIZORUL
Nu. A ascultat o poveste... Dar de fapt...

VOCEA LUI RADU
De fapt, dintele nu mă durea chiar... chiar aşa de tare... Eu voiam mai mult povestea...

REGIZORUL
Ştiam eu. Daca-l durea de-adevăratelea, nu l-aţi fi văzut niciodată la teatru. Ar fi stat toată ziua la coadă, la Dentara. A ascultat, aşadar, o poveste...

DENTISTUL
Ce poveste ?

MARIN
Povestea mea.

O poveste despre o pădure,
Plină de lumini şi umbre,
În care poveştile dorm pe crengi.
Ca nişte fructe de aur.
Ca nişte fructe pe care ai voi să le culegi.
Care te roagă, ele, să le culegi.

DENTISTUL
Atunci ?

REGIZORUL
Pe băiatul din banca a doua nu-l mai dor dinţii... Aşa că... Beno... fii bun, te rog...

BENO
(vine cu gongul semnalizează)
Bang... bang — bang...

MARIN
Adică?

BENO
Povestea s-a terminat. Nu vă îngrămădiţi la garderobă. La revedere, copii. Laie, Laie, muzica !

C O R T I N A